

Predmet: Stanko Vujanović – Vukovar

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 40/2010

Glavni pretres: 7.09.2010.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedokinje oštećene Blaženke Sever

Tri nedelje pre ubistva njenog muža boravila je u podrumu njene kuće u ulici *Drugog kongresa KPJ*. Zbog pucnjave i borbi nije mogla da ide na posao. Kada bi pucnjava stala, izlazili su napolje. U podrumu su spavali. Dana 13.09.1991. bilo je mirno i otišla je do grada da kupi sve što joj je trebalo. Istog dana kod nje je došao komšija Adam Luketić i zamolio je da ode do njegove supruge Rojke [Roža Luketić] i da joj pomogne da očiste neke kokoške jer je Rojka slabije videla, a hteli su da spreme čorbu za pripadnike hrvatske garde. Otišla je u kuću Luketića, ali je nedugo potom čula dve eksplozije, nakon čega je pretrčala nazad u podrum svoje kuće. Za njom su došli Adam i Rojka, a posle njih je došao njen muž Ivan. Ispred kuće, na ulazu u garažu, bio je napravljen zaklon od vreća i tu se noću čuvala straža. Nakon toga je počelo bombardovanje iz vazduha i kada je to prestalo čula je stašnu buku od tenkova koji su prolazili pored njihove kuće. Iza tenkova je išla pešadija, pucalo se na sve strane i četiri vojnika su ušla kod njih, prepoznala je Milenka Okanovića i Slobodana Zagreckog, koji su radili sa njom i Ivanom u *Vuteksu*. Bili su naoružani, u uniformama JNA i imali su zavezane bele trake na ramenima. Drugu dvojicu nije poznavala i među njima je bio jedan mladić koji je bio ranjen. Plakao je i rekao joj *teto, molim te pomози, ranjen sam*. Imali su prvu pomoć u podrumu i zavezala mu je ruku sa maramom. Ostali su uzeli zavoj i nakon čega su ćutke izašli van. Nakon toga su došli optuženi Stanko Vujanović i još jedan muškarac koga nije poznavala. Imali su puške i bili su u uniformama JNA, na glavama su nosili kape sa petokrakom. Optuženi Vujanović je imao tamnu kosu koja je pokrivala vrat, tamnu bradu i bio je malo pogrbljen. On je poterao Ivana i Adama prema prizemlju i rekao tom drugom muškarcu da ne dozvoli da ona izađe napolje. Gurnuo ju je u prostoriju gde su bile njena nepokretna baka i Rojka. Nije bila mirna i htela je da izađe i vojnik ju je opet gurnuo. Videla je kako opt. Vujanović vodi Ivana i Adama natrag prema garaži nakon čega je čula četiri pucnja. Kada se okrenula, videla je ruku koja baca bombu. Bomba je eksplodirala i seća se kako je letela i rekla *dijete moje ostaćeš sam*, jer je znala da su Ivana ubili. Sledeće čega se seća je glas Rojke koja je zove *Blaženka, Blaženka, daj mi vode*. Okrenula se i videla je Rojku koja je bila u sedećem položaju, noga joj je bila razneta od kolena. Nije mogla ništa da učini i vratila je glavu i ponovo se onesvestila. Sledeće čega se seća bile su reči *au, bog te, šta je ovo*, i čula je kako je neko zalupio vrata od automobila. Kada se opet osvestila, bila je u prostoriji sa nekim ranjenicima, iznad nje su stajali doktor i medicinska sestra i ponovo se onesvestila. Kada se probudila rekli su joj da se nalazi na VMA i pitali je kako se zove. Tri ili četiri dana kasnije, pitala je zašto su joj oči zavezane i nije bila svesna da vidi samo na jedno oko. Lečila se na VMA do 2.12.1991. i preko rodbine je otišla u Bosnu, a odatle u Hrvatsku. Kada su je pitali o događaju, rekla je da je ranjena u eksploziji bombe i da se ničeg više ne seća. Nije pominjala ništa o Ivanovom ubistvu. U Hrvatskoj je saznala da je tog dana [14.09.1991] ubijeno 28 ljudi u njihovoj ulici, da su ih skupili i sahranili u jednoj grobnici. Nakon pada Vukovara, grobnice su ispražnjene i bila je komisija iz Beograda koja je snimala. Slike su stigle u Zagreb i 1997. godine videla je sliku svog muža, Rojke i Adama. Posle su bile ekshumacija i identifikacija.

Optuženog Vujanovića je poznavala od detinjstva, i radila je sa njegovim roditeljima u fabrici. U mladosti su bili susedi, delilo ih je četiri ili pet kuća. Desetak dana pre 14.09.1991. videla ga je kako stoji na ulici blizu njihove kuće i kako razgovara sa jednim čovekom i pokazuju rukama po ulici.

Njen muž se vojno angažovao početkom septembra 1991. Nije imao uniformu, a oružje je nosio dok je bio na straži. U noći između 13. i 14.09.1991. Ivan je bio na staži.

Suočenje optuženog Vujanovića i svedokinje oštećene Blaženke Sever

Suočenje je obavljeno na okolnost da li je optuženi bio spornog dana u podrumu kuće porodice Sever, da li ga je svedokinja videla i prepoznala i da li je počinio navedena ubistva. Optuženi Vujanović i svedokinja oštećena Sever su ostali pri svojim navodima.

Ispitivanje veštaka doc dr Đorđa Alempijevića

Veštak je specijalista sudske medicine. Predmet njegovog veštačenja bile su povrede koje su zadobile Blaženka Sever, Roža Luketić i Marija Kotrebe. Veštak u svemu ostaje pri nalazu i mišljenju datom 2.03.2010. godine. Na osnovu dokumentacije o lečenju Blaženke Sever na VMA iz 1991. godine nedvosmisleno proizlazi da je Blaženka Sever zadobila povrede od rasprskavajućeg eksplozivnog sredstva. U vreme kada je radio nalaz nije postojao zapisnik o ekshumaciji i identifikaciji posmrtnih ostataka Marije Kotrebe, te nije mogao znati kakve su povrede postojale ni kako je smrt kod navedene osobe nastupila. Polazeći od činjenice da u spisima postoje podaci da je Marija Kotreba bila sa ostalim oštećenima u istoj prostoriji, te dejstva rasprskavajućeg eksplozivnog sredstva, ne može se isključiti mogućnost da je i Marija Kotreba zadobila povrede od iste eksplozije.

Komentar:

Svedokinja oštećena Blaženka Sever svedočila je jasno i njen iskaz bio je ubedljiv. Na komentar optuženog da je već osuđen na 20 godine, da nije imao razlog da ubije njenog muža, te pitanje zašto ga svedokinja lažno optužuje, svedokinja je odgovorila *uopće me nije briga jel si osuđen na 20 ili na dvije ili pet, ja sam došla samo da kažem da se ovo više nikada nikome ne dogodi.*